

CAMINS OBERTS

Hi ha més dies que llonganisses

Estimats diocesans,

Si la setmana passada sosteníem i argumentàvem que la missió era un projecte obert i, per tant, sempre inacabat, perquè tendeix a la comunió, que és sempre do de Déu, avui voldria fer un crit joïós d'alegria per tot el que hem viscut i compartit aquest primer curs, i per tot el que està per arribar, que és molt i molt gran. Només hem fet un tram del camí. Hem escalfat motors. Avui, doncs, em remeto a una dita plena d'entusiasme: «Hi ha més dies que llonganisses». Els dies són bons, i les llonganisses també. M'explico una mica més.

Qui més qui menys veu que la diòcesi té pobreses i limitacions. És una obvietat. Però també ens adonem que estem vivint moments inequívocament propis del Regne, plens d'intensitat.

Identifiquem amb realisme les nostres fragilitats i, gràcies a aquest fet, ens descobrim capaços de situar Déu encara amb més claredat al centre de la missió diocesana. Hi torno, per si no ho havia dit prou clar: «Feliços, doncs, els qui reconeixen la seva petitesa».

Vull destacar les nombroses qualitats, talents, virtuts i oportunitats que Déu ens atorga a cadascun de nosaltres. Fixeu-vos-hi. El mateix Esperit Sant omple els nostres cors de força per tal de posar-nos al servei dels altres. Només que poguéssim fer experiència quotidiana de l'Esperit Sant, que és Amor, ens adonariem de la grandesa del projecte que Déu ha somiat per a nosaltres.

No siguem, ni avui ni mai, dels qui vivim la missió des de l'òptica de l'ansietat, de la rutina o del lament per l'aridesa pastoral, per l'escassetat de resultats o per les dificultats i resistències que detectem en el nostre present. Tots ens hem de convertir. La collita és abundant, i tenim moltes oportunitats per adonar-nos-en. Una de les grans contribucions que podem fer a les noves generacions és fer-los veure que elles també poden fer grans aportacions a la pastoral i gaudir de la missió, fins i tot quan aquesta es trobi a contracorrent. La lectura de la realitat és exigent per a tothom. Amb tot, cal dir que a la comunió, a la civilització de l'Amor, a la integració social i a la fraternitat hi anem arribant paulatinament. Tinguem la força i la paciència dels petits, és a dir, dels qui confien.

La revolució digital ens voldrà fer creure que tot és més senzill i més immediat. És una de les seves armes: fer-nos creure que es poden escurçar els temps. Amb tot, la missió d'anunciar el Regne de Déu i fer-lo present enmig nostre ha de ser molt realista i, per això, cal respectar el misteri de la llibertat que Déu ha dipositat en cadascun de nosaltres i que no pot ser suprimit. La missió, doncs, ha d'ajudar a fer madurar la nostra persona, per tal que sigui més conscient del seu origen en Déu. La missió que ajuda a percebre les nombroses qualitats, capacitats i oportunitats de les persones és més que òptima.

Caldrà ser molt insistents —com hem dit— perquè ningú no obliï la seva petitesa. Els qui recorden que són petits esdevenen grans referents per als seus contemporanis. I si és ben cert que els escenaris per on transita la nostra vida són ben diversos i, al mateix temps, ben oportuns per construir i reconstruir el goig de viure segons la voluntat de Déu, haurem de dir que són ben bones les llonganisses, com ho són els dies que tenim per davant.

Demanem, doncs, a Déu poder compartir la missió entre tots els agents de pastoral de la diòcesi. Que puguem descobrir-nos profundament estimats per Déu, és a dir, acompanyats i impulsats a ser humils i fermes testimonis de l'esperança d'un Regne en què la justícia, l'Amor i la bondat de Déu són una realitat.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Versió catalana del catecisme per a la iniciació d'adults

En el marc de les XXV Jornades de Responsables de Catequesi, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) i celebrades els dies 3 i 4 de juliol a la Salle Bonanova de Barcelona, es va presentar la versió catalana del catecisme «Busqueu el Senyor», aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola. Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona i bisbe responsable del SIC, va presentar aquest nou instrument catequètic destinat a la iniciació cristia-

na d'adults, especialment al catecumenat i a la revitalització de la vida cristiana, i que es posa al servei de totes aquelles persones que cerquen el Senyor i que l'Església vol acollir i acompanyar. La traducció catalana ha estat promoguda i elaborada pel SIC.

Les Jornades s'han celebrat sota lema «Busqueu el Senyor» i van reunir responsables de catequesi de les diòcesis amb seu a Catalunya i les Illes Balears per reflexionar sobre el catecumenat d'adults i els reptes actuals de la iniciació cristiana.

CAMINOS ABIERTOS

Hay más días que longanizas

Estimados diocesanos,

Si la semana pasada sosteníamos y argumentábamos que la misión era un proyecto abierto y, por tanto, siempre inacabado, porque tiende a la comunión, que es siempre don de Dios, hoy quisiera lanzar un grito gozoso de alegría por todo lo que hemos vivido y compartido en este primer curso, y por todo lo que está por llegar, que es muy grande. Solo hemos recorrido un tramo del camino. Hemos calentado motores. Hoy, pues, me remito a un dicho lleno de entusiasmo: «Hay más días que longanizas». Los días son buenos, y las longanizas también. Me explico un poco más.

Quien más quien menos ve que la diócesis tiene pobreza y limitaciones. Es una obviedad. Pero también nos damos cuenta de que estamos viviendo momentos inequívocamente propios del Reino, llenos de intensidad.

Identificamos con realismo nuestras fragilidades y, gracias a ello, nos descubrimos capaces de situar a Dios con aún mayor claridad en el centro de la misión diocesana. Lo repito, por si no lo había dicho con suficiente claridad: «Felices, pues, los que reconocen su pequeñez».

Quiero destacar las numerosas cualidades, talentos, virtudes y oportunidades que Dios nos concede a cada uno de nosotros. Fijaos en ello. El mismo Espíritu Santo llena nuestros corazones de fuerza para ponernos al servicio de los demás. Si tan solo pudiéramos tener una experiencia cotidiana del Espíritu Santo, que es Amor, nos daríamos cuenta de la grandeza del proyecto que Dios ha soñado para nosotros.

No seamos, ni hoy ni nunca, de los que viven la misión desde la óptica de la ansiedad, de la rutina o del lamento por la aridez pastoral, por la escasez de resultados o por las dificultades y resistencias que detectamos en nuestro presente. Todos tenemos que convertirnos. La cosecha es abundante, y tenemos muchas oportunidades para darnos cuenta de ello. Una de las grandes contribuciones que podemos hacer a las nuevas generaciones es hacerles ver que ellas también pueden realizar grandes aportaciones a la pastoral y disfrutar de la misión, incluso cuando esta se encuentre a contracorriente. La lectura de la realidad es exigente para todos. Con todo, hay que decir que a la comunión, a la civilización del Amor, a la integración social y a la fraternidad vamos llegando paulatinamente. Tengamos la fuerza y la paciencia de los pequeños, es decir, de los que confían.

La revolución digital querrá hacernos creer que todo es más sencillo y más inmediato. Es una de sus armas: hacernos creer que se pueden acortar los tiempos. Con todo, la misión de anunciar el Reino de Dios y hacerlo presente en medio de nosotros debe ser muy realista y, por ello, es necesario respetar el misterio de la libertad que Dios ha depositado en cada uno de nosotros y que no puede ser suprimido. La misión, por tanto, debe ayudar a hacer madurar a nuestra persona, para que sea más consciente de su origen en Dios. La misión que ayuda a percibir las numerosas cualidades, capacidades y oportunidades de las personas es más que óptima.

Habrà que ser muy insistentes —como hemos dicho— para que nadie olvide su pequeñez. Quienes recuerdan que son pequeños se convierten en grandes referentes para sus contemporáneos. Y si es bien cierto que los escenarios por los que transcurre nuestra vida son muy diversos y, al mismo tiempo, muy oportunos para construir y reconstruir la alegría de vivir según la voluntad de Dios, tendremos que decir que son muy buenas las longanizas, como lo son los días que tenemos por delante.

Pidamos, pues, a Dios poder compartir la misión entre todos los agentes de pastoral de la diócesis. Que podamos descubrirnos profundamente amados por Dios, es decir, acompañados e impulsados a ser humildes y firmes testigos de la esperanza de un Reino en el que la justicia, el Amor y la bondad de Dios son una realidad.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Exposició per «descobrir» el Carme

Amb motiu del 240è aniversari del temple vell de la parròquia del Carme (1786-2026), el passat 4 de juliol es va inaugurar l'exposició «Descobrim el Carme», que vol recordar els orígens de la devoció a la Mare de Déu del Carme a Lleida i els de la parròquia del Carme, estretament vinculats a la història de l'antiga parròquia de Santa Maria Magdalena.

El 15 de juliol de 1786, el bisbe Jeroni Maria de Torres va beneir l'església del convent del Carme dels carmelites calçats. Es tractava d'un temple petit i senzill, d'estil neoclàssic, situat al carrer de l'Aluderia, l'actual carrer del Carme. Amb el pas dels anys, aquest edifici acolliria la històrica parròquia de Santa Maria Magdalena després de la destrucció de la seva església l'any 1812. Lluny de desaparèixer, la devoció a la Mare de Déu del Carme es va enfortir fins al punt de donar nom a la nova parròquia. L'actual església parroquial de la Mare de Déu del Carme s'aixeca en el mateix indret que l'antic temple, ampliat posteriorment fins a la Rambla Fer-

ran. El nou edifici fou consagrat el 12 de juliol de 1959.

L'exposició està emmarcada al voltant dels actes de la festa patronal de la parròquia del Carme: la Novena (del 7 al 15 de juliol), la processó (dimecres 15 de juliol) i la festa de la Mare de Déu del Carme (16 de juliol). Els dies 11, 16 i 18 de juliol es va fer visites guiades.

Vetlla solidària amb Veneçuela

Una seixantena de persones de diverses nacionalitats es van reunir l'1 de juliol, a l'església de Santa Maria Magdalena per participar en una vetlla de pregària i solidaritat amb el poble veneçolà, afectat per dos greus

terratrèmols a finals de juny. L'acte va ser organitzat pel Grup Cristià Intercultural de la Unitat Pastoral Pilar-Magdalena.

La vetlla va incloure la projecció de diversos testimonis de persones afectades per les conseqüèn-

cies dels terratrèmols, un temps d'adoració davant el Santíssim Sagrament exposat, el res de tres misteris del Rosari i la presentació de diverses pregàries. També es va resar el Parenostre i es va llegir un text publicat al web de Càritas Veneçuela. Els diners recollits en la col·lecta solidària es faran arribar a Càritas Espanyola, que els destinarà a Càritas Veneçuela per contribuir a l'ajuda a les persones afectades.

La pregària va estar acompanyada per cants meditatis interpretats pel Cor Jove de la UPA Pilar-Magdalena, que van contribuir a crear un ambient de serenor, recolliment i solidaritat amb el poble veneçolà, especialment amb els membres de la comunitat veneçolana residents a Lleida.

Arrels Sant Ignasi acompanya 38 persones en la seva regularització

El passat 30 de juny es va tancar el termini per presentar les sol·licituds del procés extraordinari de regularització impulsat per la campanya «Regularització: som acollida». Ara s'obre una nova etapa, marcada per l'espera de les resolucions i per l'acompanyament a les persones perquè aquesta oportunitat es tradueixi en una inclusió real i estable. Des d'Arrels Sant Ignasi s'ha fet un intens treball d'acompanyament durant els darrers mesos. En total, l'entitat ha ajudat 89 persones en la recollida de la documentació necessària i, finalment, ha pogut tramitar o presentar la documentació de 38 persones, 27 de les quals es troben en situació de sense llar. Un cop arribin les resolu-

cions favorables, Arrels Sant Ignasi continuarà al costat de les persones beneficiàries per facilitar el seu itinerari d'inclusió social i laboral.

Missa a Santiago per culminar el Camí de Sant Jaume

La quarantena de joves de primer de Batxillerat del Col·legi Episcopal, que juntament amb el bisbe Daniel, van recórrer els darrers 100 quilòmetres del Camí de Sant Jaume entre el 29 de juny i el 5 de juliol, van completar amb èxit l'experiència. La fita es va celebrar amb una solemne Eucaristia a l'altar major de la Catedral de Santiago de Compostel·la, presidida per Mons. Daniel Palau i concelebrada per un bisbe de l'Índia i deu preveres.

Durant l'homília, el bisbe Daniel es va adreçar especialment als joves, convidant-los a descobrir el sentit de la vida a través d'aquest «camí verdader» que permet trobar la presència de Déu en l'interior de cadascú. Davant el cansament físic i espiritual de la ruta, el bisbe va encoratjar els pelegrins a no sentir-se mai sols: «Mai pensis que Déu s'ha oblidat de tu. Ets algú molt estimat, una persona concreta amb un nom i una història, no una estadística». També va con-

vidar a donar gràcies per la fragilitat viscuda, ja que és precisament des d'aquesta feblesa on es permet que Déu entri a la vida.

En arribar a la tomba de l'Apòstol, els joves de l'Episcopal van demanar per la pau al món i pels fruits espirituals d'aquesta experiència. El bisbe Daniel va signar al Llibre dels Bisbes a la Catedral de Santiago.

Joves lleidatans al Camino Lebaniego

Una desena de joves de la diòcesi ha caminat, entre el 5 i el 10 de juliol, pel Camino Lebaniego, a Cantàbria. Aquesta iniciativa, organitzada per la Delegació de Joves del Bisbat de Lleida i acompanyada pels mossens Manel Mercadé i Xavi Navarro —recentment nomenat com a delegat de la Pastoral Universitària—, busca oferir una experiència d'estiu que combini la pregària, la convivència i la celebració de la fe en un entorn natural privilegiat.

Aquest itinerari, que és Patrimoni Mundial de la UNESCO, condueix els pelegrins fins al Monestir de Santo Toribio de Liébana per adorar el *Lignum Crucis*. Històricament, als qui realitzen aquesta ruta se'ls coneix com a «crucenos» o pelegrins de la Creu. Per als joves de Lleida, aquests dies a Cantàbria han estat un veritable camí de creixement espiritual i personal.

47è Romiatge de les Verges ribagorçanes

El Bisbat de Lleida participarà, un any més, en el Romiatge de les Verges de la Ribagorça i Sobrarb que enguany, en la seva 47a edició, se celebra al Santuari de Torreciudad el proper 5 de setembre sota el lema «Maria, esperança del nostre camí».

La jornada inclourà la processó amb el res del Sant Rosari, la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe de Barbastro-Montsó, Mons. Àngel Pérez Pueyo, així com una visita a la Galeria d'Imatges de la Verge i un dinar de germanor.

Les persones interessades en el romiatge poden inscriure-s'hi fins al 17 d'agost, ja que les places són limitades.

REFLEXIONS

La creu que es converteix en alegria

En una habitació d'hospital, un jove de tot just vint anys rebia els seus amics amb un somriure serè. El dolor hi era present, les proves mèdiques se succeïen i el futur semblava curt. Tanmateix, qui entrava en aquella habitació en sortia sorprès: no hi trobava tristesa, sinó pau. Aquell noi parlava de Déu amb naturalitat i repetia una frase que quedava gravada al cor: «La creu és la meua alegria, no la meua pena». Aquest jove era fra Pablo María de la Cruz.

En Pablo, el petit de cinc germans, havia crescut en una família cristiana senzilla. Era un noi normal: amb amics, estudis, aficions i somnis. Tot va canviar quan li van diagnosticar un sarcoma d'Ewing. Va començar aleshores un llarg camí d'hospitals, tractaments i recaigudes. Però, al mateix temps, també va començar un camí interior. El sofriment, lluny de tancar-lo en si mateix, el va obrir a una relació més profunda amb Déu.

Durant aquells anys va descobrir la seva vocació al Carmel. I va prendre una decisió que va commoure molta gent: va voler professar com a carmelita tot i saber que la seva vida podia ser breu. Va fer els vots al convent de Sant Andreu, a Salamanca, poques setmanes abans de morir, el 15 de juliol de 2023, amb només 21 anys. La seva entrega va ser total. No va buscar fugir de la creu, sinó abraçar-la amb fe.

La seva història ha quedat recollida en el documental *La cruz es mi alegría, no mi pena*, on familiars i amics expliquen com aquell jove va transformar el sofriment en una ocasió d'amor. Les seves pròpies paraules resumeixen la seva experiència espiritual: «Pel sofriment en la malaltia em vaig trobar amb Déu, per la mort en la malaltia me n'aniré amb Ell». No era una frase apresada, sinó l'expressió d'una vida viscuda amb confiança.

El testimoni de fra Pablo ens recorda una cosa essencial: la creu forma part de la vida de tothom. Pot ser una malaltia, una dificultat familiar, la soledat o la incertesa davant del futur. Però la fe cristiana no ens promet una vida sense dolor, sinó una presència que dona sentit al sofriment. Quan Crist entra en la nostra història, fins i tot el dolor pot convertir-se en camí d'esperança.

Perquè, tal com va aprendre fra Pablo, quan la creu es viu amb fe, deixa de ser només un pes... i pot arribar a convertir-se en alegria.

Mn. Josep Ramon Pérez

Canonge de la Catedral de Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Jr 13,1-11 / Dt 32 / Mt 13,31-35]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Sant Cugat, mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, verges i màrtirs de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dimarts [Jr 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. Institució Teresiana.

29. □ Dimecres [Jr 15,10.16-21 / Sl 58 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Llätzer i Maria, amics de Jesús, residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà.

30. ■ Dijous [Jr 18,1-6 / Sl 145 / Mt 13,47-53]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Beat Cristí Roca i Huguet, prevere, Constanci Roca i Huguet, religiós, i companys màrtirs. Tortosa: ■ Beat Tobies Borràs i Romeu, religiós, i companys màrtirs. Urgell: ■ Beat Prota-

si Cubells i Minguell, religiós, i companys.

31. □ Divendres [Jr 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, i fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dissabte [Jr 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14,1-12]. Sant Alfons M. de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes;

sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, verges i màrtirs.

2. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 55,1-3 / Sl 144 / Rm 8,35.37-39 / Mt 14,13-21]. Mare de Déu dels Àngels; sant Eusebi de Vercelli, bisbe; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prev. marianista, de la Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

Diumente XVII de durant l'any (A)

COMENTARI

«L'home que troba
un gran tresor
ven tot el que té
i compra el camp»

Si preguntéssim a moltes persones quin és el seu tresor, segurament les respostes serien molt diferents. Però Jesús ho té molt clar. Per això ens diu: *Amb el regne del Cel passa com amb un tresor amagat en un camp.* Per tant, el gran tresor és el Regne del Cel o Regne de Déu. Posa Jesús una altra comparació: *Passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines.* La gran perla, única, insuperable és el Regne del cel. Només quan realment per a nosaltres el més important és Déu, el seu Regne, serem capaços de fer el que fan els qui troben un gran tresor o una perla de gran valor. Parlant del tresor amagat en el camp Jesús diu: *L'home, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.* De manera semblant el qui troba una perla de molt preu, *anà a vendre tot el que tenia i la comprà.* El gran tresor, la gran perla és Déu, el seu Regne i si som capaços d'entendre-ho així llavors vendrem o donarem tot el que tenim per posseir aquest Regne. I a més ho farem amb molta alegria. No ens és fàcil adonar-nos que el gran tresor és Déu; hi ha moltes coses que demanen la nostra atenció i ens pot resultar difícil renunciar a les nostres petites perles tot i que no valen res comparat amb Déu. Ens cal demanar la saviesa de Salomó. Déu li diu: *Digue'm què vols que et doni.* I Salomó demana: *Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal.* En definitiva, demana l'autèntica saviesa. És el que subratlla Déu: *No demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia.* Què hauríem demanat nosaltres en un cas així? Hauríem demanat el Regne de Déu, l'autèntica saviesa o avantatges materials: riquesa, poder, llarga vida... Tant de bo sapiguem descobrir que el gran tresor de la nostra vida és Déu. Per ell val la pena renunciar a totes les altres coses. Però si renunciem per Déu, no renunciem a res, ho tenim tot. Ell és el gran tresor, la gran perla.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 3,5.7-12)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digue'm què vols que et doni.» Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però soc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal. Sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?». Al Senyor li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

► Salm responsorial (118)

R. *Com estimo la vostra llei, Senyor!*

El Senyor és la meva heretat; / vull estar atent a les vostres paraules. / M'estimo més la llei / que surt dels vostres llavis / que mil monedes d'or o de plata. R.

Que el vostre amor em conforti, / com va prometre al vostre servent. / Quan arribi la vostra pietat, jo tindrà vida, / la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments / més que l'or i més que tot, / per això m'estimo els preceptes, / i m'emparo dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte, / per això el té present la meva ànima. / La vostra paraula, explicada, dona llum / i l'entenen els senzills. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,28-30)

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,44-52)

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà. També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Ho heu entès, tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès.» Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»

► Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 3,5.7-12)

En aquellos días, el Señor se apareció de noche en sueños a Salomón y le dijo: «Pídeme lo que deseas que te dé». Salomón respondió: «Señor mi Dios: Tú has hecho rey a tu siervo en lugar de David mi padre, pero yo soy un muchacho joven y no sé por dónde empezar o terminar. Tu siervo está en medio de tu pueblo, el que tú le elegiste, un pueblo tan numeroso que no se puede contar ni calcular. Concede, pues, a tu siervo, un corazón atento para juzgar a tu pueblo y discernir entre el bien y el mal. Pues, cierto ¿quién podrá hacer justicia a este pueblo tuyo tan inmenso?». Agradó al Señor esta súplica de Salomón. Entonces le dijo Dios: «Por haberme pedido esto y no una vida larga o riquezas para ti, por no haberme pedido la vida de tus enemigos sino inteligencia para atender a la justicia, yo obraré según tu palabra: te concedo, pues, un corazón sabio e inteligente, como no ha habido antes de ti ni surgirá otro igual después de ti».

► Salmo responsorial (118)

R. *¡Cuánto amo tu ley, Señor!*

Mi porción es el Señor; / he resuelto guardar tus palabras. / Más estimo yo la ley de tu boca / Que miles de monedas de oro y plata. R.

Que tu bondad me consuele, / según la promesa hecha a tu siervo; / cuando me alcance tu compasión, viviré, / y tu ley será mi delicia. R.

Yo amo tus mandatos / más que el oro purísimo; / por eso aprecio tus decretos / y detesto el camino de la mentira. R.

Tus preceptos son admirables, / por eso los guarda mi alma; / la explicación de tus palabras ilumina, / da inteligencia a los ignorantes. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,28-30)

Hermanos: Sabemos que a los que aman a Dios todo les sirve para el bien; a los cuales ha llamado conforme a su designio. Porque a los que había conocido de antemano los predestinó a reproducir la imagen de su Hijo, para que él fuera el primogénito entre muchos hermanos. Y a los que predestinó, los llamó; a los que llamó, los justificó; a los que justificó, los glorificó.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,44-52)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente: «El reino de los cielos se parece a un tesoro escondido en el campo: el que lo encuentra, lo vuelve a esconder y, lleno de alegría, va a vender todo lo que tiene y compra el campo. El reino de los cielos se parece también a un comerciante de perlas finas, que al encontrar una de gran valor se va a vender todo lo que tiene y la compra. El reino de los cielos se parece también a la red que echan en el mar y recoge toda clase de peces: cuando está llena, la arrastran a la orilla, se sientan y reúnen los buenos en cestos y los malos los tiran. Lo mismo sucederá al final de los tiempos: saldrán los ángeles, separarán a los malos de los buenos y los echarán al horno de fuego. Allí será el llanto y el rechinar de dientes. ¿Habéis entendido todo esto?». Ellos le responden: «Sí». Él les dijo: «Pues bien, un escriba que se ha hecho discípulo del reino de los cielos es como un padre de familia que va sacando de su tesoro lo nuevo y lo antiguo».